

חג ופגרא

ישראל ברזילי
שליח מיוחד וציר מוס' מן של מדינת ישראל בורשה, בלורית פרועה וקלסתר פנים תוקפני, הציר המסמ'י היחיד של ישראל. הוא ביקר בראש השנה בבית הכ' נסת הגדול בורשה, לאחר שלא הופיע בש' נה הראשונה לכהונתו, בהתאם להשקפתו הפוליטית. מאות ה' הודים שצפו לבואו בכליון עיניים חוללו סערה על אי-הופעתו ואז צותה הקרייה על ברזילי להשתתף להבא בתפלות חג יהודיות.

כשהודו וורשה, הנאספים בבית הכנסת הגדול, העומד לא רחוק מהריסות הגיטו, בוכים מהתרגשות, עלה השנה ברזילי, בני גוד להשקפתו הפוליטית ובהתאם לה' ראות שקבל, לתורה. לעומת זה לא נראו שני יהודים, נציגי מדינות זרות בישראל, בבית הכנסת: **אדוארד גורדשטיק**, ציר צ'כוי סלובקיה, חבר ותיק של המפלגה הקומוניסטית ונשוי לאשה נוצרית, אך מבין עב' דית ובקי במסורת ישראל ו**פאול דוא' דוביצ'י**, מיופה הכה הרומני יפה הפנים והשתקני, נמנעו מלהשתתף בתפלת החג מאותה סיבה שישראל ברזילי נמנע בגללה בשנת כהונתו הראשונה.

יהודי שלישי, **ד"ר פבלו מאנאלי**, ציר ארגנטינה, רחב הגרם והאהוד, שאמנם אינו ארוך בדתו אך שומר מסורת, המר' אה בגאווה את תצלום ברי-המצוה שלו, כשהוא בטלית ותפלין, בקר בבית הכנסת בפריז, מקום בו מבלה הוא את חופשתו.

חבר הכנסת **יצחק כרמל**, מזכירה הכללי של מפ"ם, המשום ובעל מבע הפ' גים הרציני, חזר מבריסניה עם משלחת הכנסת בשעת היכנס פגרת הכנסת לתוקפה, ארו את מוזדחת ויצא לביתו שבקבוץ גבי עת חיים.

מיד אחר שובו נכנס למטבח המשק, חפת את שרוליו והחל מגיש את ארוחות הצהרים לחבריו העמלים. אחר תורנות זאת יצא, רכוב על טרקטור, לסקל את אדמת הטרשים שהמשק קיבל על גבול טול-כרם יחד עם ארבעה עולי פרס, מלאי השתוממות.

חבר כנסת אחר, מהקצה השני של האופוזיציה, **חלדל** (הועד השחרור הלאומי) **קוק** (פיטר ברגסון), חבר "חרות" וחסידי שיתת הבחירות האישיות, המבלה את פגרתו בקריאת עתונות חוק, האזנה לתח' נות רדיו זרות והכנות לנסיעה לחוף לארץ, בה עומד הוא להדק שנית את קשריו החב' רתיים והמדיניים שרכש לעצמו בימי מל' חמת העולם השנייה ושנות המאבק על הקמת המדינה, לא היה שבע רצון ביותר מפגרת ה"צנע" שלו וערב ראש השנה אמר:

"בארץ קיימת בושה מלאכותית לחיות חיים טובים. אני מצטער שאין ביכולתי לבלות את פגרתו ברכיבת סוסים לאורך חוף הים ובמשחק הטניס."

חופה ומעשים טובים

נקדי (מון) **רוגל** (ספקטור), יליד חיפה, 25 — חום עין, שפם ושער, העומד לסיים בימים אלה את האוניברסיטה העברית כאחד מבוגריה המצטיינים (וכה בפרס ביא' ליק של האוניברסיטה על הצטיינות בלמודים רומניים והיסטוריה) שהיה לפני המל' חמה כתב "על המשמר" בירושלים ומפקד

ה"הגנה" הראשון שנשא את נשקו בגלוי בבירה (כשפלוגת חי"ש חשה להריסות בניין המוסדות) ובשעת המלחמה סגן-קצין מר' דיעין, בגדוד שנלחם על החומות, נשא לו את **נעמי זוסמן**, ילדת תל-אביב, 22, בת מנהל היקב בראשון לציון, ירוקת עין, בגד ונעל המשתלמת בקרמיקה, כיור וצבאי עת כדים, שהיתה שליחה במחנה גח"ל מעבר לים ופגשה בנקדי בחזרה משליחותה. אמרו נקדי — בחליפת חתן כחולה — כשהוא מרצין כולו וחיוך נלבב קבוע נע' למעל פניו, ונעמי, החיננית, בשמלת הח' פה הלבנה:

"דירה עוד אין לנו".

שוף שמש ונשוב רוחות, ער, תמיר זקוף בהילוכו הגיע **אברהם** (שייך אב' רהים מיכה) **שפירא**, איש פתח-תקוה, זקן השומרים בארץ, שהפך אגדת גבורה בחייו, לגבורות.

הוא טפח את ראשית כח המגן העברי לפני 65 שנה ועמד בראש מגיני פתח-תקוה בשעת ההתקפה הגדולה בשנת תרפ"א. לאחרונה התבלט בן השמונים בועד מושב הזקנים ובגבאות בית הכנסת ויחד עם זה לא מנע את עצמו מהשתתפות באר' גון המכבייה וכנסו הפלמ"ח.

קנט בידל, יאנקי בן 32, יפה תואר ונועל סנדלי יתן, סופרו המיוחד של ה"ניוירוק האראלד טריביון", מחשובי עת' ניו ארצות הברית, בישראל, בימי מלחמת השחרור, שהיה אלוף משנה (מקומי) בש' עת מלחמה — בצבא ארצ' — בצבא אר' צות הברית בגיל 25, העשיר את הספרות על תקומת ישראל בספרו "דרך כוכב כמד' רח התיכון".

בילבי, העתונאי היחיד שנע וגד בין שני המחנות היריבים — ישראל וערב —

בכל שעה שביקש, אפילו בימי קרבות, שהיה מקובל על בוגוריון ושרת כעל עבדאללה וגלאב פחה, וכשבא לכאן למד לחבב את הטיפוס הישראלי החדיש, כתב את הספר כשירד עליו השעמום בלונדון, מקום עבודתו החדש, ויש בו כמה דברים שאינם חיוביים על ישראל ואישיה.

מרדכי בנטוב

איש משמר העמק, מראשי מפ"ם, איש מדיניות החוץ של מפ" לגת הפועלים המאוחדת ושווא "מערב" מושבע, שנסע עם משלחת הכנ' סת לאנגליה, דומה וכ' בר התמערב.

אחר שוב המשלחת נשאר באנגליה ויחכה לבוא משלחת עורכי העתונים שהצטרף אליה כעורך "על המשמר". לאחר מכן יחכה, כנראה, למשלחת ההסתדרות שהוז' מנה לאנגליה על ידי הלייבור.

עולים ויורדים

צבי ("צירה") **צור** (צ'רטנקו) בן 27, צנום, ממושקף וחיכני, אחד מארבעת המ' גידים האגדתיים של "גבעתי", עלה עלייה מזוהרה בשלבי הפיקוד הצבאי — ממפקד פלוגת חי"ש בראשית המלחמה לראש המ' טה של משה דיין, לעוזרו הראשי של סגן הרמטכ"ל, מרדכי מקלף.

חודש לאחר מינויו, טפח אלוף המשנה, הנושא שלושה עלי גפן מוקפים שוליים אדומים, על שכם פקודיו שברכוהו בשנה טובה והיה מחליף אתם זכרונות מנגבה ו"עשר המכות".

ד"ר משה סנה

(קליינבאום) בן 41, בעל שפם עבות ועיניים בורקות, ממנהיגיה הדי' נמיים של מפ"ם, רופא שהפך עתונאי וציוני כללי שהיה ממייסדי מפ"ם, סרן בצבא אר' לין שנעשה ראש המטה הארצי (הפוליטי) של "ההגנה" בשנת המאבק, ענה על השאלה — "האם חושבת מפ"ם להגיע לשלטון בעזרת הצבא האדום?" — "עלילה שפלה, כפולה ומכופלת".

"אשמורת" שבועון המשמרת הצעירה של מפא"י, שקם לחיים ערב ראש השנה, אחר שנסגר בפקודת מזכיר המפלגה זלמן (זיאמה) אהרונוביץ (ארן), עקב מחלוקת פנימית חמורה וחבר עורכיו פוטר, הביאה פיליטון בו מתואר ספות ישראל לארצות שמעבר למסך הברזל תחת ראשותו של משה נס. הרמו היה ברור.

ד"ר יוסף מאיר, מומחה למחלות ריאה וחובב מוסיקה, מי שהיה קצין רפ" אי בצבא אוסטריה והמנהל הרפואי של קופת החולים של הסתדרות העובדים ושי' מש כמנהל הכללי של משרד הבריאות' ממאי 1949, התפטר לאחר שוועדת שרים מורכבת מראש הממשלה, שר האוצר ויה' פנים לא יכלו ליישב את סכסוך הסמכויות בינו למנהלי ופקידי המשרד שקבלו על שלטון היחיד ללא מצרים של ד"ר מאיר. כשנדרש **ד"ר שיבר**, לשעבר ראש השרות הרפואי בצה"ל, השוהה כעת באר' צות הברית, למלא את מקום ד"ר מאיר שפרש, ענה לשר הבריאות, משה שפירא: "איני מוכן לעלות לגרדום". השבוע עלה בכל זאת.

השבוע חזר לישראל **סרגיי קוסביצקי**, המנצח המהולל, שהלהיב את לבבות אוהדי המוסיקה ואף "הכריח" רבים מהאזינים ביותר לאמנות (שלא ביקרו מאז טוסקניני באולם הקונצרטים בתל אביב) לבוא להר' פעותיו ולהתלהב מהמוסיקה...

קוסביצקי הוא האיש שעל שכמו מוטלת עתה האחריות להצלחת התזמורת באמריקה ומשום כך הקדים לבוא כדי לאמן את חבר המנגנים שלנו.

מלבד ההצלחה התעמולתית שעלולה להביא נסיעתה של תזמורתנו — יעלה הדבר ב־40 אלף דולר — הוא הגרעון המשווער, אך שר האוצר, שהסכים לנסיעה, מחשב בודאי היטב את ההכנסות שתבואנה למזבית כתוצאה מהרמת הרוח בין יהודי אמריקה בשל הופעת התזמורת.

שנה הולכת... שנה באה...

אך כלי מכסף נשארים לעד מכסף